

**UCHWAŁA NR XXXVI/274/2017
RADY GMINY TARNÓW OPOLSKI**

z dnia 30 sierpnia 2017 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu skargi na uchwałę
Rady Gminy Tarnów Opolski nr XXXI/225/2017 z dnia 20 marca 2017 r.
w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
wsi Kąty Opolskie**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.), w związku z art. 54 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm.) Rada Gminy Tarnów Opolski uchwała, co następuje:

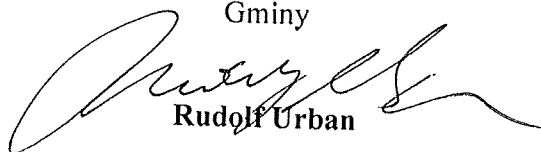
§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu skargę z dnia 3 sierpnia 2017 r. Pana A T i Pana R T reprezentowanych przez radcę prawnego S H prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego w Opolu () dotyczącą uchwały Rady Gminy Tarnów Opolski nr XXXI/225/2017 z dnia 20 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie.

§ 2. Udziela się odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, stanowiącą załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 3. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Gminy do przekazania skargi i zawiadomienia skarżących o przekazaniu skargi, do podpisania odpowiedzi na skargę, oraz do ustanowienia pełnomocnika procesowego, który będzie reprezentował Radę Gminy Tarnów Opolski przed właściwym sądem administracyjnym.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Gminy

Rudolf Urban

Załącznik do uchwały Nr XXXVI/274/2017
Rady Gminy Tarnów Opolski
z dnia 30 sierpnia 2017 r.

Tarnów Opolski, dnia 30 sierpnia 2017 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Opolu
Wydział II
ul. Augustyna Kośnego 70
45-372 Opole**

Skarżący: 1. A T..., zam. ... Niemcy, adres do
doręczeń: ul. ...
2. R T..., zam. ...
- reprezentowani przez radcę prawnego S H..., prowadzącego
Kancelarię Radcy Prawnego w Opolu (

Organ: Rada Gminy Tarnów Opolski, Urząd Gminy Tarnów Opolski,
ul. Dworcowa 6, 46-050 Tarnów Opolski.

**Odpowiedź na skargę
z dnia 3 sierpnia 2017 r. na uchwałę Rady Gminy Tarnów Opolski nr XXXI/225/2017
z dnia 20 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego wsi Kąty Opolskie – 2**

Na podstawie art. 54 § 2 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, działając w imieniu organu, na mocy Uchwały Rady Gminy Tarnów Opolski z dnia 30 sierpnia 2017 r. nr XXXVI/274/2017 w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu skargi na uchwałę Rady Gminy Tarnów Opolski nr XXXI/225/2017 z dnia 20 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie, niniejszym składam odpowiedź na skargę z dnia 3 sierpnia 2017 r. na uchwałę Rady Gminy Tarnów Opolski nr XXXI/225/2017 z dnia 20 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie – 2 /otrzymaną w dniu 7 sierpnia 2017 r./, wnosząc o:

1. oddalenie skargi w całości,
2. zasądzenie od skarżących na rzecz organu ewentualnych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Dnia 20.04.2016 r. Wójt Gminy Tarnów Opolski wydał obwieszczenie o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie – 2, pouczając o możliwości składania wniosków do planu w terminie 21 dni od daty ukazania się obwieszczenia. Obwieszczenie zostało wywieszane na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Tarnów Opolski, na tablicy ogłoszeń sołectwa Kąty Opolskie, opublikowane w gazecie lokalnej – Nowej Trybunie Opolskiej dnia 21 kwietnia 2016 r. oraz opublikowane na stronie internetowej Urzędu Gminy Tarnów Opolski. Skarżący nie skorzystali z prawa do złożenia wniosków do planu w wyznaczony przez to obwieszczenie terminie. Dnia 10.01.2017 r. Wójt Gminy Tarnów Opolski wydał obwieszczenie, którym zawiadomił o wyłożeniu do publicznego wglądu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie – 2, wskazując dni o raz godziny, w których można zapoznać się z zapisami planu, zawiadomił o terminie dyskusji publicznej nad planem, a także pouczył o terminie i sposobie składania ewentualnych uwag do projektu planu. Obwieszczenie zostało wywieszane na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Tarnów Opolski, na tablicy ogłoszeń sołectwa Kąty Opolskie, opublikowane w gazecie lokalnej – Nowej Trybunie Opolskiej dnia 10 stycznia 2017 r. oraz opublikowane na stronie internetowej Urzędu Gminy Tarnów Opolski. Skarżący nie skorzystali z prawa do udziału w dyskusji publicznej oraz do złożenia uwag do projektu planu w wyznaczony przez to obwieszczenie terminie.

W dniu 20 marca 2017 r. Rada Gminy Tarnów Opolski działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 778 ze zm.) oraz na podstawie art. 18 ust 2 pkt 5) ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.), w związku z Uchwałą Nr XLIV/309/2014 Rady Gminy Tarnów Opolski z dnia 24 czerwca 2014 r. o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie – 2, Rada Gminy Tarnów Opolski podjęła uchwałę nr XXXI/225/2017 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie. Skarżący pismem z dnia 2 czerwca 2017 r. wezwali organ do usunięcia naruszenia prawa, a które to wezwanie organ pozostawił bez odpowiedzi. W konsekwencji skarżący złożyli skargę na uchwałę Rady Gminy Tarnów Opolski nr XXXI/225/2017 z dnia 20 marca 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie, zarzucając zaskarżonej uchwale naruszenie:

1. art. 1 ust. 3 w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2009 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 z późn. zm.) przez ich niezastosowanie i nieuwzględnienie występującego w sprawie interesu prywatnego i publicznego,
2. art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez przekroczenie ich dyspozycji w zakresie władztwa planistycznego,
3. art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm.) poprzez jego niezastosowanie i niepodjęcie niezbędnych czynności mających na celu dokładne wyjaśnienie sprawy, co skutkowało naruszeniem ponad miarę interesu skarżących jako właściciela nieruchomości,
4. art. 8 kodeksu postępowania administracyjnego poprzez jego niezastosowanie i naruszenie zasady pogłębiania zaufania władzy publicznej, poprzez przedkładanie partykularnego interesu Wójta Gminy Tarnów Opolski, co miało wpływ na treść przedmiotowej uchwały.

Skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały w części jakiej dotyczy zmiany przeznaczenia działek skarżących o numerach 873/240 oraz 874/240 w Kątach Opolskich, objętych w planie zagospodarowania przestrzennego wsi Kąty Opolskie oznaczeniem MN2.5, w zakresie jakim miałyby zostać w części przeznaczone pod budowę drogi wewnętrznej, oznaczonej jako KDW 2 o szerokości drogi w liniach rozgraniczających od 8-22 m; wykreślenie z rzeczonoego planu drogi wewnętrznej o oznaczeniu KDW 2 oraz oznaczenie działki wyłącznie jako MN2.5 na całej jej szerokości, a nadto o wprowadzenie stosownych zmian w treści przedmiotowej uchwały. Skarżąca wniosła także o zasądzenie od organu na jej rzecz zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

W ocenie organu skarga jako bezzasadna winna zostać oddalona w całości.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /zwanej dalej: pizp/, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy. W myśl art. 2 ust. 2 i 3 pizp w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza: 1) wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury; 2) walory architektoniczne i krajobrazowe; 3) wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych; 4) wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej; 5) wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób niepełnosprawnych; 6) walory ekonomiczne przestrzeni; 7) prawo własności; 8) potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa; 9) potrzeby interesu publicznego; 10) potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych; 11) zapewnienie udziału społeczeństwa w pracach nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz planem zagospodarowania przestrzennego województwa, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej; 12) zachowanie jawności i przejrzystości procedur planistycznych; 13) potrzebę zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody, do celów zaopatrzenia ludności.

Ustalając przeznaczenie terenu lub określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z terenu, organ waży interes publiczny i interesy prywatne, w tym zgłaszane w postaci wniosków i uwag, zmierzające do ochrony istniejącego stanu zagospodarowania terenu, jak i zmian w zakresie jego zagospodarowania, a także analizy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne.

Następnie należy wskazać, że w myśl art. 18 pizp uwagi do projektu planu miejscowego może wnieść każdy, kto kwestionuje ustalenia przyjęte w projekcie planu, wyłożonym do publicznego wglądu. Uwagi do projektu planu należy wnieść na piśmie w terminie wyznaczonym w ogłoszeniu. Jako wniesione na piśmie uznaje się również uwagi wniesione za pomocą elektronicznej skrzynki podawczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2017 r. poz. 570): 1) opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo 2) opatrzone podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

W ocenie organu nie można uznać, że w tym konkretnym przypadku doszło do przekroczenia władztwa planistycznego gminy skutkującego ograniczeniem prawa własności skarżących.

Ingerencja w prawo własności ma pełne umocowanie w przepisach ustawowych. Art. 64 ust. 3 Konstytucji stanowi o dopuszczalności ograniczenia prawa własności w drodze ustawy i w zakresie w jakim nie narusza ono istoty prawa własności, a taką ustawą dopuszczającą ingerencję w prawo własności jest powołana ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Władztwo to sprawowane w granicach prawa wyłącza też pełne prawo właściciela do dysponowania nieruchomością według własnej woli. Jak już wskazano stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym ustalanie przeznaczenia i zasad zagospodarowania należy do zadań własnych gminy. Przy dokonywaniu oceny czy doszło do naruszenia zasad w zakresie planowania przestrzennego trzeba uwzględnić też to, czy właściciel zgłaszał wnioski bądź zarzuty do projektu planu i czy uczestniczył w dyskusji publicznej jego projektu dotyczącej. W niniejszym przypadku odpowiedź ta jest negatywna. Powoływane przez skarżących pisemne wystąpienie we wrześniu 2015 r. nie mogło być brane pod uwagę przez organ, gdyż nie zostało zgłoszone w wyznaczonym przez organ terminie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 26 maja 2009 r., sygn. akt II SA/Bk 100/08: „*Uwagi do projektu planu miejscowego mogą dotyczyć wyłącznie projektu planu w postaci, w jakiej został wyłożony do publicznego wglądu, zatem organ planistyczny nie ma obowiązku rozpatrywania uwag wniesionych do projektu we wcześniejszym terminie, jak też późniejszym*”). Ustawodawca po to dał prawo składania podmiotom zainteresowanym wniosków i uwag, aby gmina w trakcie procedury planistycznej była świadoma istniejących preferencji i uwag odnośnie proponowanych rozwiązań danego zagospodarowania terenu i miała możliwość rozważenia innych wariantów tychże rozwiązań, np. przebiegu drogi wewnętrznej. W razie braku takich działań właścicieli nieruchomości objętych planem miejscowym, trudno skutecznie zarzucać organom gminy przekroczenie władztwa planistycznego, nie mogą bowiem one domniemywać zamierzeń właścicieli (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1933/11, wyrok NSA z dnia 07-08-2012r. sygn. akt II OSK 1231/12).

Organ nie kwestionuje, iż w tym konkretnym przypadku dochodzi do naruszenie interesu prywatnego skarżących, z tym że naruszenie tego interesu ma charakter legalny. Tym samym wbrew stanowisku skarżących nie zachodzą podstawy do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały we wskazanym zakresie. Organ podejmując decyzję w zakresie wytyczenia drogi wewnętrznej oznaczonej symbolem KDW2, kierował się potrzebą zapewnienia obsługi komunikacyjnej wszystkich działek budowlanych, które znajdują się w obszarze zaznaczonym na planie symbolami MN2.5 i MN2.6. Zgodnie bowiem z treścią art. 15 ust. 2 pkt 10 pizp oraz § 4 pkt 9 lit. a oraz lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w miejscowym planie obligatoryjnie określa się zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, zawierające między innymi określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej oraz warunków ich powiązań z układem zewnętrznym. Organ wywodzi zatem, iż obowiązkiem jego planując, jest zapewnienie nieruchomością dostępu do drogi publicznej. Zgodnie z definicją dostępu do drogi publicznej zawartą w art. 2 pkt 14 pizp, co prawda służebność drogowa stanowi także dostęp do drogi publicznej. Jednak ustanowienie służebności następuje w odrębnych procedurach określonych innymi przepisami i stanowi rozstrzygnięcie o charakterze indywidualnym w konkretnej sytuacji na etapie użytkowania z danej nieruchomości, a nie może być rozwiązaniem w zakresie obsługi komunikacji dla całego terenu. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest natomiast aktem prawa miejscowego i stanowi dokument planistyczny kształtujący politykę przestrzenną gminy. Gmina wyznaczając więc teren przeznaczony pod zabudowę, winna jednoznacznie określić

jego powiązanie z zewnętrznym układem komunikacyjnym. Nie ustalając powyższego gmina przeniosłaby obowiązek skomunikowania terenu na jego użytkowników, a realizacja zadań z zakresu dróg publicznych, na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia o samorządzie gminnym należy do zadań własnych gminy.

Mając na uwadze położenie przedmiotowych działek w obszarze zaznaczonym na planie symbolami MN2.5 i MN2.6, ich wielkość oraz dotychczasowy sposób ich zagospodarowywania, w ocenie organu pewnym jest, iż w przyszłości dojdzie do ich rozdrobnienia (podziału na mniejsze działki z przeznaczeniem na budownictwo jednorodzinne). Tym samym, jak wskazano powyżej, niezbędne jest, a i obowiązkiem gminy, zaplanowanie dla wszystkich tych działek w przyszłość dostępu do drogi publicznej. Tożsame zabiegi organ dokonał na obszarach oznaczonych w planie m. in. symbolami MN1.4, MN2.7, MN1.5, MN1.6. W tym konkretnym przypadku organ dokonał wytyczenie drogi wewnętrznej przez działki skarżących o nr 873/240 i 874/240, biorąc pod uwagę interes wspólnoty. Jak trafnie zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie o sygn.. II OSK 1959/09, gmina to wspólnota mieszkańców, a jej zadaniem podstawowym jest zaspokajanie potrzeb tej wspólnoty (art. 166 ust. 1 Konstytucji RP). "Oznacza to, że prowadząc konkretną politykę w ramach przyznanych kompetencji, w tym planistyczną, gmina obowiązana jest zwracać uwagę na potrzeby wszystkich mieszkańców. Każdy bowiem mieszkaniec gminy, członek wspólnoty samorządowej, ma prawo oczekiwać, że jego interesy będą brane pod uwagę w działaniach gminy. Na gruncie planowania przestrzennego konieczne jest zatem takie wyważenie interesów aby w jak największym stopniu zabezpieczyć i rozwiązać potrzeby wspólnoty, jednak w jak najmniejszym naruszając prawa właścicieli nieruchomości objętych planem. Ograniczenie właścicieli w ich prawie własności, czego można spodziewać się po miejscowym planie zagospodarowania, uzasadnia tylko cel publiczny, ale także tylko wówczas, gdy innego rozwiązania, choć go szukano, nie można było znaleźć. Władztwo planistyczne gminy nie może polegać zatem na zupełnej swobodzie i dowolności w planowaniu co do przeznaczenia terenu, gdyż konieczne jest uwzględnienie w planowaniu i zagospodarowaniu prawa własności, z mocy art. 1 ust. 1 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Nieprzestrzeganie tego spowoduje, że uprawnienie gminy do ustalania przeznaczenia terenu i sposobu zagospodarowania, może zostać nadużyte, a ustalenia planu, które będą wynikiem tego nadużycia, mogą okazać się prawnie wadliwe" (por. Wyrok Wojewódzkiego Sądu w Rzeszowie z dnia 9 maja 2017 r., sygn.. akt II SA/Rz14/17).

Organ stoi na stanowisku, iż w niniejszym przypadku doszło do konfliktu pomiędzy interesem prywatnym skarżących, a interesem wspólnoty. W orzecznictwie podkreśla się, że tworzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujawnia wielokrotnie istnienie sprzecznych interesów różnych podmiotów, jak i kolizje interesów między poszczególnymi członkami wspólnoty samorządowej, a samą wspólnotą i w procesie stanowienia tego planu gmina musi te konflikty rozstrzygać przyjmując optymalne rozwiązania mieszczące się w granicach obowiązujących przepisów. Obywatele mogą oczekiwać, że gmina, gospodarując przestrzenią, będzie to czyniła tak, aby ograniczyć ingerencję w sferę praw własnościowych do niezbędnego minimum, jednocześnie dając dowody racjonalności podejmowanych rozwiązań.

Z części graficznej zaskarżonej uchwały wynika, że część działki nr 873/240 i nr 874/240 zostały objęte granicami terenu oznaczonego symbolem KDW2 (teren drogi wewnętrznej) w ten sposób, że planowana droga na działce nr 873/240 przebiegać będzie wzdłuż jej wschodniej części zajmując istotnie wschodni jej fragment, zaś w przypadku działki nr 874/240 drogi ta będzie przebiegać wzdłuż jej zachodniej granicy, zachodząc na jej obszar w jej

końcowej części patrząc od strony drogi publicznej. Bezspoornie należy ustalić, iż planowana droga w sposób znaczny obejmie obszar działki nr 873/240, kiedy to obszar działki nr 874/240 nie dozna tak szerokiej ingerencji. Intensywność ingerencji w w/w działki organ uzasadnia jednak brakiem możliwości zaplanowania drogi wewnętrznej na innym obszarze, nie ingerując w prawo własności innych właścicieli w sposób niewytłumaczalny i niemożliwy do akceptacji. Przy podjęciu decyzji organ kierował się bowiem istniejącym stanem nieruchomości znajdujących się w obszarach oznaczonym na planie symbolami MN2.5 i MN2.6. Co ważne bowiem zarówno działka nr 872/240 granicząca od zachodu z działką skarżących nr 873/240, jaki i działki graniczące od wschodu z działką skarżących nr 874/240 są aktualnie zabudowane budynkami mieszkalnymi wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Organ planując nie znalazł sposobu na wytyczenie przebiegu drogi wewnętrznej przez wspomniane już zabudowane działki lub w inny sposób, zapewniając wszystkim powstałym w przyszłości nieruchomościom dostęp do drogi publicznej. Należy zauważyć, iż także skarżący w skardze nie przedstawili alternatywnego rozwiązania dla wytyczenia drogi wewnętrznej, w sposób zapewniający realizację obowiązku organu wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 10 pizp oraz § 4 pkt 9 lit. a oraz lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uzasadniając tym samym swój zarzut o niezgodności zaskarżonego planu zagospodarowania przestrzennego z powszechnie obowiązującym prawem. Ustalenie tym samym organu, że droga wewnętrzna miałyby przebiegać przez działki już zabudowane np. w miejscu posadowienia budynku mieszkalnego, garażu lub budynku gospodarczego, czy też bezpośrednio przy ścianie tych budynków lub w odległości niezgodnej z przepisami regulującymi odległość budynków od drogi, w sytuacji, gdy działki skarżących nie są aktualnie zabudowane i wykorzystywane zgodnie z przeznaczeniem, w ocenie organu jawiłoby się jako działanie dowolne i arbitralne, a przez to naruszające w sposób istotny zasady kształtowania treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W ocenie organu takie jego działanie nie miałyby racjonalnego uzasadnienia i naruszyło przede wszystkim konstytucyjne zasady proporcjonalności. Zapisy zaskarżonego planu, z którymi skarżący nie mogą się zgodzić, tworzą jednak sytuację uzasadnioną względami i interesami wspólnoty oraz zgodną z obowiązującymi przepisami prawa. Organ nie dopuścił się dowolności uchwalając plan w przedmiotowy sposób i nie przekroczył swojej władzy planistycznej. Organ wskazuje, że to warunki techniczne, przepisy prawa, położenie nieruchomości, waga interesu wspólnoty, brak alternatywnego rozwiązania oraz faktyczny sposób zagospodarowania nieruchomości w obszarach oznaczonych na planie symbolami MN2.5 i MN2.6 sprokurowały wytyczenie drogi wewnętrznej przez działki należące do skarżących. W żadnym wypadku nie było to wynikiem dowolności organu, w tym podyktowane partykularnym interesem jego władz.

Z powyższych przyczyn, pomimo naruszenia interesu prywatnego skarżących, organ wskazuje że naruszenie to ma charakter legalny w świetle przepisów Konstytucji oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a co czynni skargę skarżących bezzasadną.

Organ wyjaśnia także, iż utrwalone jest zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, iż w przedmiocie procedury planistycznej nie stosuje się przepisów ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, to też wbrew zarzutom skargi organ nie mógł naruszyć przepisów tej ustawy uchwalając zaskarżony plan. Z tych powodów organ pozostawia zarzuty skarżących oparte na przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego bez ustosunkowania się.

Organ pomija także i nie będzie szeroko komentował, zarzutów skarżących, które sugerują subiektywne działanie w sprawie organu wykonawczego gminy, a mianowicie Wójta Gminy

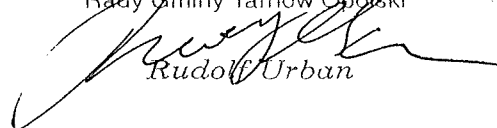
Tarnów Opolski. Zarzuty te są gołosłowne i zwyczajnie niepotrzebne. Skarżący bowiem w sposób banalny przesadzają występowanie interesowności w sprawie Wójta Gminy Tarnów Opolski, przez sam fakt położenia jego nieruchomości w sąsiedztwie nieruchomości skarżących, nie starając się dalej tego zarzut w jakikolwiek sposób uzasadnić.

Mając na uwadze powyższe wywody, niniejszym wnoszę jak w *petitum* odpowiedzi na skargę.

Załączniki:

- dwa odpisy odpowiedzi na skargę,
- skarga z dnia 3 sierpnia 2017 r.,
- dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Gminy Tarnów Opolski

Rudolf Urban